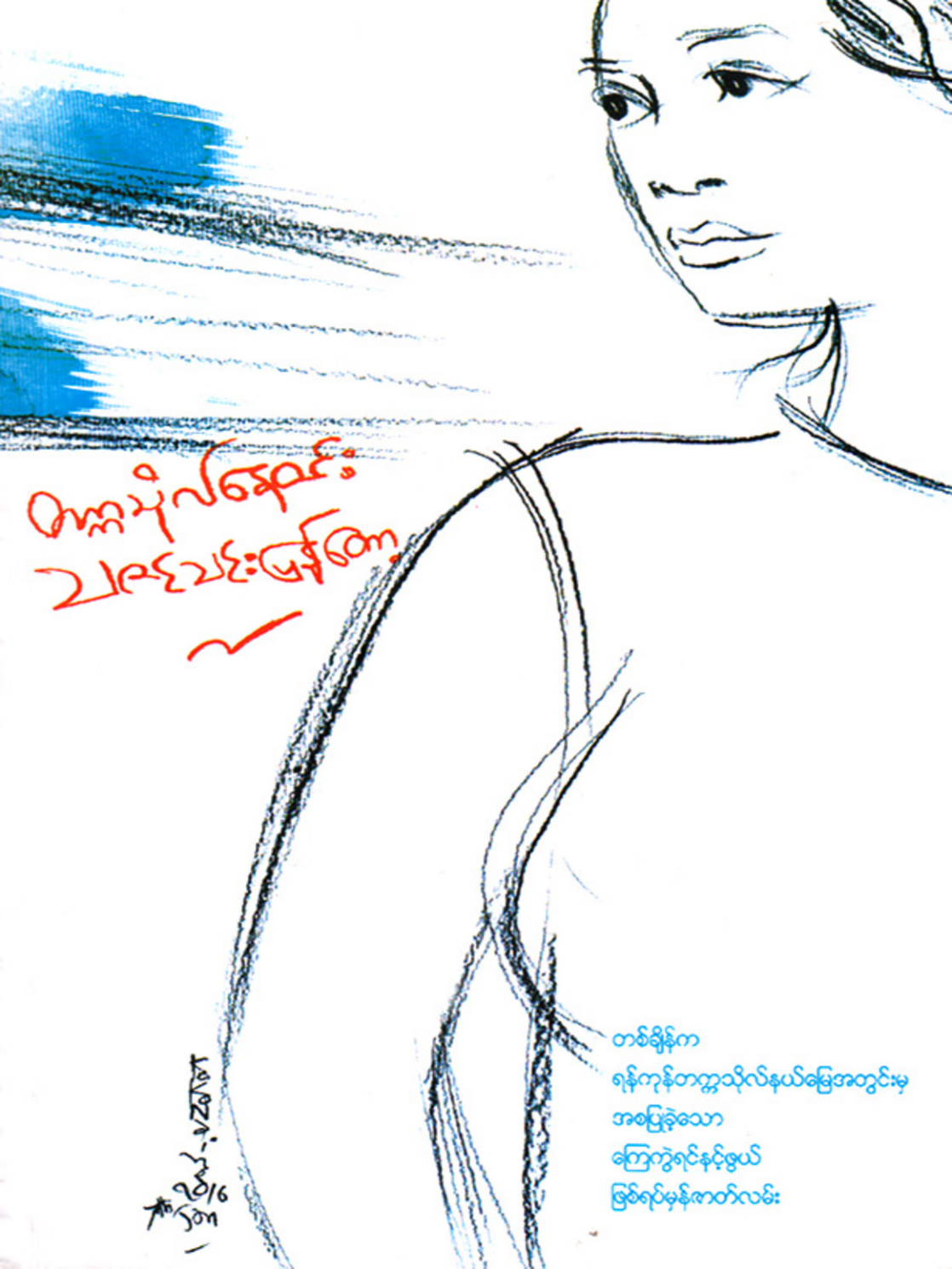

တက္ကသိုလ်ဆောင်
၂၀၁၄-၂၀၁၆ ဖြစ်တယ်
✓

၂၀၁၆
၁၀/၆
၁၀/၁၆

တစ်မျိုးက
ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နယ်မြေအတွင်းမှ
အပြေခံရသူ
ကြောက်ရင်နင့်စွယ်
ဖြစ်ရပ်မှန်အတိအလင်း

အခန်း (၁)

နံနက်စောစောအချိန်တွင် ကန်တော်ကြီး၏ရှုခင်းမှာ အလွန်ကြည်လင်တောက်ပနေရမည်ဖြစ်သော်လည်း၊ ယနေ့အဖို့ ဓာတ်ပုံဖိုးကပ်စ် အချိန်မမှန်ဘဲ ရိုက်ထားသည် ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုသဖွယ် မှုန်ဝါးဝါးဖြစ်နေလေသည်။

မြောက်လေသွေး၍ ချမ်းအေးစပြုပြီဖြစ်သော ပြာသိုလ၏ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းပင်ဖြစ် လေသည်။

မိုးစင်စင်လင်းပြီဖြစ်သော်လည်း ဆီးနှင်းတွေ တဖြိုက်ဖြိုက် ကျနေသဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ရှုခင်းမှာ ကြည်လင်ထင်ရှားခြင်းမရှိဘဲ မှုံဝါးဝါးဖြစ်နေရာသည်လိုမထင်မရှား မှုံဝါးနေသည်ကိုပင် တစ်မျိုးလှပြီးသာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည်ဟု အေး၏စိတ်ဝယ်ထင်မိလေသည်။

အေးသည် ဘုရားစင်၌ ဆွမ်း၊ ရေချမ်းကပ်၊ ဘုရားရှိခိုးပြီးနောက် ပြတင်းပေါက်ကိုဖွင့်၍ လှမ်းမြင်ရသော ကန်တော်ကြီး၏ ရှုခင်းကို ငေးမောကြည့်နေမိလေသည်။

အေးတို့အိမ်ရှိရာ ကနေဒီလမ်းထိပ်မှ ကြည့်လျှင် ကန်တော်ကြီး၏ ရှုခင်းကို ထင်ရှားစွာ မြင်ရသဖြင့် အေးသည် နံနက်တိုင်း ဘုရားဝတ်ပြုအပြီးတွင် ဘုရားခန်းပြတင်းကိုဖွင့်၍ ပြင်ဘက်သို့ ငေးကြည့်နေတတ်လေသည်။

အထူးသဖြင့် ယခုလို ဆောင်းရာသီ နံနက်ခင်းများ၌ နှင်းတွေဝေနေသည့် ကန်တော်ကြီး ရှုခင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ အေးအဖို့ပို၍ပင် သာယာကြည်နူးဖွယ်ကောင်းသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

မြင်ရသည့်ရှုခင်းက ကြည်လင်ပြတ်သားခြင်း မရှိလင့်ကစား ပန်းချီကျော်တစ်ဦးက ဆီးနှင်းများဖြင့် မှူဝါးဝါးဖြစ်နေသော ဆောင်းရာသီရှုခင်းကို အစွမ်းကုန်ချယ်မှုန်းထားဘိသကဲ့သို့ တစ်မျိုးလှပ ကြည့်ကောင်းနေပေသည်။

အနောက်စူးစူး မိုးကုတ်စက်ဝိုင်းဆီမှ လေးဆူဓာတ်ပုံရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးကိုလည်း ဆီးနှင်းထုအကြားမှ ထိုးဖောက်ဖူးမြင်နေရပေသည်။

ကန်တော်ကြီးရေပြင်ပေါ်မှ ဖြတ်သန်းတိုက်ခတ်လာသော နံနက်ခင်း၏လေကို အားရပါးရ ရှူရှိုက်ရင်း အေးသည်တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရမိလေသည်။

သည်လိုရာသီသည်လိုအချိန်ကာလ ငွေနှင်းတွေတသုန်သုန်ကျနေသော ယခုလိုရှုခင်းကို မြင်ရတိုင်း အေးအဖို့ သတိမရဘဲ မတွေးဘဲ မနေနိုင်ရှာချေ။

သဘာဝမိခင်၏ အလှအရသာကို သုံးသပ်ခံစားနေရင်း ကြည်နူးနေရာမှ အေး၏စိတ်များသည် တစ်မျိုးလှုပ်ရှား၍ လာပြန်လေသည်။

အချိန်ကာလအားဖြင့် ဝေးကွာကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်သော အတိတ်ဖြစ်ရပ်များကို ပြန်လည်တွေးနေ၍ အကြောင်းထူးပါဦးမည်လော။

မည်သို့မှ အကြောင်းမထူးနိုင်တော့မှန်း အေးကသိပါသည်။ သို့သော် အေးအဖို့ နှစ်ပရိစ္ဆေဒမည်မျှပင် ကြာသွားစေကာမူ မမေ့နိုင်လောက်

အောင် အသည်းနှလုံးကြားထဲမှ တသသ စွဲလန်း သတိရနေစရာအဖြစ်
မျိုး ကြုံခဲ့ရသူ ကာယကံရှင်တစ်ဦးအဖြစ် အတိတ်က ဖြစ်ရပ်ဟောင်း
တွေကို ပြန်ပြောင်း၍ မတွေးဘဲမနေနိုင်ပါ။

သတိရ၍ တွေးလိုက်မိသည်နှင့် အေးမှာ အလိုလို ဝမ်းနည်းသလိုလို
ရင်ဖိုသလိုလိုနှင့် ပြင်းထန်သော စိတ်လှုပ်ရှားမှုများကို ခံစားနေရပါ
တော့သည်။

ထို အ ခို က် အိမ် အောက် ထပ် ဧည့်ခန်း ရှိ ရေဒီယိုကို
တစ်စုံတစ်ယောက်က ဖွင့်လိုက်ရာ-

“ရိုးတန်ဆင့်ဖူးငုံ၊ ဝတ်မှုုံ . . . ဝတ်မှုုံ၊ ဝတ်မှုုံ၊ ဝတ်မှုုံတင့်ဆုံး . . .
သဇင်ပန်းမြ . . .၊ ဂမိုးငယ် နှင့်လေး။”

သည်ဆောင်းဟေမန်သီချင်း၏ ဒုတိယအပိုဒ်သည် နံနက်ခင်း၏
တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို ဖောက်ထွင်း၍ ကြည်လင်စွာပေါ်ထွက်လာလေ
သည်။

မြဝတီမင်းကြီးရေး (သည်ဆောင်းဟေမန်) သဇင်ပန်းဘွဲ့သီချင်းကြီး
မှာ အလိုလိုမှ သာယာနာပျော်ဖွယ်ကောင်းပေရာ ယခုလို ဟေမန်
ဆောင်းဦးရာသီ နံနက်ခင်းအချိန်နှင့် တွေ့ဝေနေသော ကန်တော်
ကြီး၏ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေသူ အေးအဖို့ ရုပ်ရှင်ကားတစ်ခုတွင် ပိတ်
ကားပေါ်မှ အရုပ်ကားကို နောက်ခံတေးဂီတဖြင့် ဆီလျော်အောင်
တီးမှုတ်ဖြည့်စွက်ပေးထားသလို ထူးခြားသော အရသာတစ်မျိုးကို ခံစား
နေရလေသည်။

အိမ်ပေါ်ထပ်ပြတင်းပေါက်တွင် ရပ်နေသူ အေး အား အနီးသို့
ကပ်၍ကြည့်ခွင့်ရပါမူ လှပသော သူမ၏မျက်လုံးများတွင် မျက်ရည်များ
ဝဲနေသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ပန်းတကာပန်းတွင် အေးအကြိုက်ဆုံး အနှစ်သက်ဆုံး ပန်းကား
သဇင်ပန်းပင် ဖြစ်လေသည်။

အခြားပန်းများလို တစ်နှစ်ပတ်လုံး ပန်ချင်၍ ရှာမရနိုင်သည့်ပြင် ရန်
ကုန်မြို့လို အရပ်မျိုး၌ အလွန်ရှားလှသော သဇင်ပန်းကိုမြင်ရလျှင်
အေး၏စိတ်များမှာ ကြည်လင်အေးမြသွားသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ထို့ကြောင့် မြန်မာ့အသံမှ ရာသီဥတု၊ အချိန်ကာလနှင့် တေးဂီတ
ဆီလျော်ဟပ်မိအောင် ကြိုးစားစီစဉ်ထားချက်အရ ယနေ့ နံနက် ရေဒီယို
မှလာသည် (သည်ဆောင်းဟေမန်) သဇင်ပန်းဘွဲ့သည် သဇင်ပန်းမြတ်
နိုး သူအေး အဖို့ ထူးထူးခြားခြား အရသာပြည့်စုံနေသလို ဖြစ်နေပါ
တော့သည်။

“ပန်ဆင်ရာ ရွှေကေသာ မြန်းပါလို့ သည်ပန်းမှ မြတ်ပန်းတော်”

ဟု ဘွဲ့ဆုံး၍ ကြိုးသီချင်းဆက်ရန် ကြိုးခံတီးလုံး စနေသည်အထိ
အေးသည် ပြတင်းပေါက်အနီး၌ ရပ်လျက် ငေးနေမိရာ

“မာမီ . . . မာမီ”

ဟု ကလေးငယ်တစ်ဦး၏ ကျယ်လောင်သော ခေါ်သံကို ကြားလိုက်
ရမှ အေးလည်း အိပ်ပျော်ပြီး အိပ်မက်မက်နေရမှ ရုတ်တရက် လန့်နိုး
လာသလို စိတ်ကူးယဉ် တွေးတောမှုကို ရပ်ပစ်လိုက်ရပါတော့သည်။

“မာမီ”ဟု အော်ခေါ်လိုက်သူကတော့ အေး၏ ငါးနှစ်အရွယ်သား
ကလေး ကျော်ကျော်ပင် ဖြစ်သည်။

ကျော်ကျော်သည် မိခင်နှင့်အတူ အိပ်ရာ ညဦးပိုင်းတွင် အေးက ချော
သိပ်ရသလို နံနက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည် တစ်ပြိုင်နက် မိခင်အား လှမ်း
ခေါ်လေ့ရှိလေသည်။ အေးကိုယ်တိုင် ခုတင် ပေါ်မှ ပွေ့ချီခေါ်တော့မှ

ကျော်ကျော်က ထလေ့ရှိပြီး မိခင်မလာမချင်း “မာ မီ မာ မီ”ဟု တကျော် ကျော် ခေါ်လေ့ရှိလေသည်။

ကလေးက ဆက်၍ အော်ခေါ်နေလျှင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးလှကျော်ပါ နိုးလာမည်စိုးသဖြင့် အေးသည် ကပျာကယာ ဘုရားခန်းမှ ပြန်ထွက်ကာ သားကလေး ကျော်ကျော်ဆီသို့ ပြေးသွားလေသည်။

အေး ၏ ခင် ပွန်း သည် ဦး လှ ကျော် ကား အစိုးရဌာနတစ်ခုတွင် အတွင်းဝန်ကလေးအဖြစ် အမှုထမ်းနေသူဖြစ်ပြီး အသက်အားဖြင့် အေး ထက် ဆယ်နှစ်ခန့် ကြီးလေသည်။ သူတို့တွင် ရှစ်နှစ်ရွယ်သမီးကလေး ကြူကြူနှင့် သားကလေး ကျော်ကျော် သားသမီးနှစ်ဦးသာ ထွန်းကားခဲ့ လေသည်။

ကွယ်လွန်သူ မိဘနှစ်ပါးက မိမိအား ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေး ဘဝ တွင် သွန်သင်ဆုံးမပဲ့ပြင်သင်ကြားမှုကောင်းခဲ့၍ အေးသည် လိမ္မာရေးခြားရှိလှသော မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည့်ပြင် မိဘဆွေမျိုး မိတ်ဆွေသင်္ဂဟအပေါင်းတို့က နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အေးတဲ့ကလေး မလေး ပဲလို့ ပြောခြင်းခံခဲ့ရလေသည်။

ထို့ပြင် အေး၏ဖခင်ကွယ်လွန်သူ ဦးကျော်ဒင်မှာ ခေတ်ပညာတတ် ပြီး အငြိမ်းစားယူသည်အထိ ကြေးတိုင်မင်းကြီးရာထူးဖြင့် ဗြိတိသျှ အစိုးရလက်ထက်တွင် အမှုထမ်းခဲ့ရလင့်ကစား ဥရောပတိုက်သားတို့၏ အတွေး အခေါ်နှင့် ယဉ်ကျေးမှု များကို လုံးဝ မလိုလားဘဲ မြန်မာ အမျိုးသားယဉ်ကျေးမှုကိုသာ အထူးတန်ဖိုးထား မြတ်နိုးခဲ့သူဖြစ်လေ သည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် အေး သည် စော စော က ကွန်ဗင့်ကျောင်းနှင့် နောက်ပိုင်းတွင် ဆရာဖြစ်သင် ကောလိပ်ကျောင်းများ၌ ပညာသင်ကြား

ခဲ့ရသော်လည်း အနောက်တိုင်းယဉ်ကျေးမှု အငွေ့အသက် ကင်းစင်ကာ မြန်မာဆန်ဆန် ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဣန္ဒြေရှင်မကလေးတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

မြန်မာတေးဂီတ သီချင်းကြီး သီချင်းခန့်များကို အေးက ဝါသနာပါပြီး အမျိုးသားသုခုမ အနုပညာ၏တန်ဖိုးကို လူမှန်းသိသည့်အချိန်မှစ၍ နားလည်သဘောပေါက်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း သွားလေ သူဖခင်ဦးကျော် ဒင်၏ကျေးဇူးပင်ဖြစ်လေသည်။

မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော ဦးကျော်ဒင်နှင့် ဒေါ်တင်ရီတို့က သမီးနှစ်ယောက်အနက် သမီးထွေးအေးကို အချစ်ဆုံးဖြစ်၍ “အေးက အငယ်ဆုံးပေမဲ့ အလိမ္မာဆုံး ချစ်ဖို့အကောင်းဆုံး”ဟု မကြာခဏ ချီးကျူးပြောလေ့ရှိရာ အစ်မဖြစ်သူကပင် သူတို့ညီမလေး အေးအပေါ်မနာလိုဖြစ်တတ်ကြသေးသည်။

ယင်းသို့ပင်ကိုယ်စရိုက်အားဖြင့် လိမ္မာရေးခြားရှိသူ အေးသည် အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်လာသောအခါတွင်လည်း ခင်ပွန်းသည်နှင့် သားသမီးများအပေါ် အထူးတာဝန်ကျေပွန်လှသည့် အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်လာလေသည်။

သမီးကလေး ကြူကြူနှင့် သားကလေး ကျော်ကျော်တို့က သူတို့အပေါ် ချစ်ခင်ယုယသော မိခင်အား တမ်းတမ်းစွဲ ချစ်ကြသလို ခင်ပွန်းသည်ဦးလှကျော်ကလည်း အေးကို မြတ်နိုးပါပေသည်။ အပြစ်ပြောစရာ တကွက်မှမရှိအောင် မယားဝတ်ငါးပါး ကျေပွန်လှသော အေးအား မမြတ်နိုးစရာလည်း မရှိပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးလှကျော်တစ်ယောက် မိန်းမရကံကောင်းသည်ဟု မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်းများကပင် ပြောလေ့ရှိကြပေသည်။

နံနက် (၉) နာရီကျော်ကျော်တွင် အေးသည် ကလေးနှစ်ယောက်အား ကျွေးမွေးဝတ်စားပေး၍ ကျောင်းသို့ပို့ပြီးရုံမက ခင်ပွန်းသည် ဦးလှကျော် အားလည်း နံနက်စာထမင်းခူးခပ်ကျွေး အဝတ်အစားသစ်များ အဆင်သင့်ရွေးချယ်ထုတ်ပေးပြီးနောက် ဦး လှ ကျော် က ရုံးသို့ထွက်သွားသဖြင့် အိမ်အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်ကာ ခေတ္တအနားယူရင်း သတင်းစာ ဖတ်နေလေသည်။

မျက်လုံးက သတင်းစာဖတ်နေသော်လည်း အေး ၏ စိတ်များဟာ သတင်းစာတွင်မရှိပေ။ နံနက်စောစောက ဘုရားခန်း ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းမြင်သော ကန်တောင်ကြီး၏ ဆောင်းရာသီရှုခင်းနှင့် ရေဒီယိုမှ (သည်ဆောင်းဟေမန်) သဇင်ပန်းဘွဲ့ကိုသတိရနေကာ အေး၏စိတ်များသည် လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေလေသည်။

အေးအလွန်နှစ်သက်မြတ်နိုးသော သဇင်ပန်းတွေကို မမြင်ရသည်မှာ တစ်နှစ်တင်းတင်း ပြည့်သွားပြန်ပေပြီ။

ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်သူများအတွက် သဇင်ပန်းကို တစ်နှစ်တစ်ကြိမ် သို့မဟုတ် ဆယ်စုနှစ်နေ၍ တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ရသူတွေ အမြောက်အများရှိကြပေသည်။ သို့သော် အေးအဖို့ သဇင် ပန်းမမြင်ရသည်မှာတစ်နှစ်တိတိရှိသွားပြီဟုသာ ဆိုနိုင်လေသည်။

သဇင်ပန်းတွေကိုတော့ အေး သည် အလွန်မြတ်နိုးလှလင့်ကစား၊ တစ်ပွင့်မှ မပန်ဘဲ အားလုံးဘုရားစင်သို့ ယူ၍ကပ်လှူခဲ့ပေသည်။

သတင်းစာဖတ်နေရင်းက အေးသည် ယနေ့တစ်နေ့လုံး မိမိ၏စိတ်တွေ အထူးလှုပ်ရှားနေတော့မည့်အကြောင်း သိနေပြီဖြစ်လေသည်။ ထို့ကြောင့် သတင်းစာထဲမှ သတင်းဆောင်းပါးများကို စိတ်ဝင်စားအောင် အာရုံစိုက်၍ ကြိုးစားဖတ်ကြည့်နေရှာလေသည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ

စိတ်စူးစိုက်၍ မရသဖြင့် အေးသည်လက်လျှော့လိုက်ဟန်ဖြင့် သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်သို့ပစ်ချလိုက်ပါတော့သည်။

သတင်းစာထက်ပင်လျှင် မိမိဝါသနာပါသော အကြောင်းအရာဖတ်တာကမှ စိတ်ဝင်စားနိုင်လိမ့်ဦးမည်ဟု တွေးမိသဖြင့် အေးသည် ဧည့်ခန်းစာအုပ်ဘီရိုထဲမှ ဂီတဝိသောဓနီ စာအုပ်ဆွဲယူပြီး ဖတ်ရန်ပြင်ဆင်နေခိုက်မှာပင် သင်းပျံ့သော သဇင်ပန်းရနံ့ကို ရုတ်တရက် သတိထားလိုက်မိလေသည်။

သဇင်ပန်း၏ အနံ့ကိုတော့ အေးက ကောင်းကောင်းကြီးသိပါသည်။ နှင်းဆီ၊ စံပယ်၊ ဒေါနစသော အခြားအနံ့စူးရှသည့် အခြားပန်းများနှင့် မတူဘဲ သဇင်ပန်း၏ ရနံ့ကား သင်းသင်းပျံ့ပျံ့ ရှိလှပြီး အနံ့ရလိုက်လျှင်ပင် စိတ်ကြည်လင် မြေသွားစေသည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ယခုအိမ်ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေရင်း ရုတ်တရက်သဇင်ပန်းရနံ့များရခြင်းမှာ မိမိကိုယ်တိုင်က သဇင်ပန်းအကြောင်းတွေးပြီး စွဲလမ်းမှုကြောင့် စိတ်၏ လှည့်စားခြင်းတစ်မျိုးပေလောဟု တွေးစရာပင်ဖြစ်နေပါတော့သည်။

စိတ်ကူးယဉ်တွေးရုံနှင့် စိတ်အာရုံထဲတွင်သာ မြင်ယောင်နိုင်ပြီး နှာခေါင်းက တကယ့် သဇင်ပန်းအနံ့ကို ထင်ထင်ရှားရှားရခြင်းမှာ ထူးဆန်းလှသည်ဟု တွေးနေမိစဉ်မှာပင်-

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ် ဧည့်ခန်းထဲကိုကြွပါ”

ဟု အိမ်ဖော်မကလေး မကြည်၏ အသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ဧည့်သည်ရောက်နေမှန်း သိသွားကာ အိမ်ရှေ့တံခါးဘက်ဆီသို့ ထွက်ကြည့်လိုက်ရာ အေးမှာ အံ့အားသင့်စွာ ငေးကြည့်နေမိပါတော့သည်။

ဧည့်ခန်းတံခါးဝတွင် အေးတစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူ စစ်ဝတ်စုံယူနီဖောင်း
နှင့် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးသည် ပြုံး၍ရပ်နေပြီး သူ၏လက်ထဲတွင်ကား
အလွန်လှပ လတ်ဆတ်သလောက် သင်းပျံ့ သော ရနံ့တွေ ကြိုင်လှိုင်နေ
သည့် သဇင် ပန်းစည်းကြီးတစ်ခုကို ကိုင်ထားသည်။

*

အခန်း(၂)

သဇင်ပန်းတွေကို မြင်လိုက်ရလျှင်ပင် အထူးလှုပ်ရှား၍ ရင်ထဲမှ လည်း တထိတ်ထိတ်နှင့် တုန်လှုပ်နေပါတော့သည်။

အံ့ အား သ င် ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေခြင်းကြောင့်လည်း စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် ငေးနေရင်း အေးသည် ဧည့်သည်အား ထိုင်ပါဦးဟု ခရီးဦးကြိုပြုရန်ကိုပင် မေ့နေမိလေသည်။

နောက်မှ သတိရပြီး အေးက-

“ကြွပါရှင် . . .ဧည့်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်ပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်ရပါတော့သည်။

သို့ရာတွင် ဧည့်သည်တပ်ကြပ်ကြီးက ပြုံးလျက်နှင့်ပင်-

“ကျွန်တော်က မေမြို့က ဆာဂျင်မောင်သောင်းပါ။ ဒီနေ့မနက်ရထားနဲ့ပဲ ရောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ရန်ကုန်အလာမှာ လူကြိုကောင်းတယ်ဆို ပြီး ဗိုလ်ကြီးစောလွင်က ဟောဒီသဇင်ပန်းတွေနဲ့ စာတစ်စောင်ပေးလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် စစ်ရုံးကို သွားစရာရှိနေလို့ မထိုင်တော့ပါဘူးခင်ဗျာ၊ ခွင့်ပြုပါ”ဟု ပြောပြောဆိုဆို တပ်ကြပ်ကြီး ကိုသောင်းသည် သဇင်ပန်းစည်းနှင့် စာတစ်စောင်ကို အေး အား လှမ်းပေးလိုက်လေသည်။

“ဪ. . .ဟုတ်လား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ကော်ဖီလေးဘာလေး

တိုက်ပါရစေဦး၊ ဒီ ပန်းနဲ့ စာအပြင် ဘာများ မှာလိုက်ပါသေးသလဲ”

“ဘာမှ တော့ မမှာလိုက်ပါဘူး၊ ဒီ ပန်းနဲ့ စာ ကိုသာ ဒီအိမ်အရောက် ရထားက ဆင်းဆင်းချင်း သွားပေးပါလို့ မှာလိုက်ပါတယ်၊ ကော်ဖီလည်း မသောက်ပါရစေနဲ့ သည်းခံပါ၊ ကိုင်း . . . ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး” ဟု ပြောပြီး ကိုသောင်းသည် နှုတ်ဆက်၍ပြန်သွားလေသည်။

*

အမှန်တော့ တပ်ကြပ်ကြီးကိုသောင်း ဖွင့်မပြောမီကပင် သဇင်ပန်း တွေ မြင်လိုက်ရုံနှင့် မည်သူ မည်ဝါထံမှဖြစ်ကြောင်း အေးက သိနှင့်နေ ပြီးဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့နံနက် စောစောပိုင်းကစ၍ သဇင်ပန်းကို အထူးသတိရနေ ခြင်းနှင့် မိမိ၏စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေခြင်း၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အေးက သဘောပေါက်နေမိပါပြီ။

ရေ ဒီ ယိုမှ (သည်ဆောင်းဟေမန်) သဇင်ပန်းဘွဲ့ သီချင်းကို ကြားလိုက်ရခြင်းမှာ တိုက်ဆိုင်မှုမျှသာ ဆိုနိုင်လင့်ကစား သဇင်ပန်းနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားနေသူ အေးအဖို့မီး လောင်ရာလေပင့် သကဲ့သို့လည်း ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

ဧည့်သည်ပြန်သွားပြီး အတန်ကြာသည့်တိုင်အောင် အေးသည် သဇင်ပန်းစည်းကြီးနှင့်တကွ အပြာနုရောင်စာအိတ်ကလေးကိုကြည့် ပြီး ၊ ငိုနေမိရာအိမ်ဖော်မကလေးမေ့ကြည်ကပင် သူ့မမ၏ ထူးခြားသော အမူအရာကို သတိထားကြည့်နေမိလေသည်။

သည်တော့မှ အေးသည် ရုတ်တရက် သတိရလာဟန်ဖြင့် . . .

“ဟဲ့ မေ့ကြည်ညည်းလုပ်စရာရှိတာတွေ သွားလုပ်ချည်လေ” ဟု

ပြောလိုက်တော့မှ မကြည်လည်း မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ ထွက်သွားလေသည်။

အေးသည် စာအိတ်ကို ဖွင့်မဖတ်သေးဘဲ၊ လက်ထဲမှ သဇင်ပန်းတွေကိုသာ ရွန်းရွန်းစားစား ကြည့်နေမိလေသည်။

မိမိအင်မတန် နှစ်သက်မြတ်နိုးလှသော သဇင်ပန်းတွေကို နှစ်စဉ်ရနေကျ ပြာသိုလမှာပင် ရပြန်လေသည်။

ပန်းတွေကလည်း အလွန်လှပ လတ်ဆတ်ပြီး လောလောလတ်လတ် တောကြီးတောင်ကြီးထဲမှ ဆွတ်ခူး ယူဆောင်လာခဲ့လေရောသလားဟု ထင်ရလေသည်။

တစ်ချိန်ကဆိုလျှင် အေး သည် နှစ်စဉ် သဇင်ပန်းပေါ်တိုင်း မရရအောင် ရှာဖွေ၍ အမြတ်တနိုးပန်ဆင်လေ့ရှိသည်။ သို့သော် အေးက သဇင်ပန်းကို မပန်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာသွားပေပြီ။

ကိုယ်တိုင် တပင်တပမ်း မရှာရဘဲ နှစ်စဉ် နတ်တော် ပြာသိုဆောင်းရာသီကျပြီဆိုလျှင် အေးသည် ယခုလို သဇင်ပန်းကောင်းသန့်သန့်ကို မှန်မှန်ရရှိခဲ့ရာ ပန်းများကို လုံးဝမပန်ဘဲ ဘုရားတင်ခဲ့လေသည်။

မိမိအလွန်မြတ်နိုးသော သဇင်ပန်းကို အေးက မပန်ဘဲနေခြင်းမှာ အကြောင်းရှိပေသည်။ သို့သော် ထိုအကြောင်းကို ပြန်၍ မတွေးမိအောင် တက်နိုင်သမျှ ကြိုးစားခဲ့ရှာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယခုရရှိအောင် သဇင်ပန်းတွေကိုလည်း အေးသည် မပန်ဘဲ ဘုရားတင်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

ပန်းတွေကို အေးက ရေဆေးနေခိုက် အိမ်ဖော်မလေး မကြည်ပေါက်လာပြီး “သဇင်ပန်းတွေက သိပ်လှတာပဲနော်. . . မမ” ဟု ပြော

လေသည်။ အေးက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ နေသောအခါက မကြည်က “မမ ဒီပန်းတွေ မပန်ဘူးလား...ဟင်”ဟု ဆက်မေးနေပြန်ရာ- “တယ် ဒီကောင် မလေး သိပ်စကားကြောရှည်တာပဲ၊ ပန်းတွေ ဘုရားတင်ဖို့ ရေဆေးနေတာ မမြင်ဘူးလား၊ ညည်းအဝတ်လျှော်စရာရှိသေးတယ် မဟုတ်လား၊ သွားလျှော်ချည်လေ”ဟု အေးက ခပ်တည်တည်ပြောလိုက်တော့မှ မကြည်သည် နောက်ထပ် စကားမဆက်တော့ဘဲ အသာထွက်သွားပါတော့သည်။

အေးသည် သင်္ဃန်းတွေကို ဘုရားခန်းသို့ယူ၍ မြတ်စွာဘုရားအား ရည်မှန်းလျက် ရှိသေစွာ ကပ်လှူ ပူဇော်လိုက်ပြီးနောက် ဆုတောင်းမေတ္တာပို့ အမျှဝေလေသည်။

ဆုတောင်းရာတွင်လည်း ခါတိုင်းရှိခိုးအပြီးတွင် ဆုတောင်းနေကျ အတိုင်းသာမက “နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာမြတ်ကို မရရှိမီကာလအတွင်း ဘဝဆက်တိုင်း တော်ဝင်သည့် ပန်းမြတ်သင်္ဃန်းကို မြင်ရလျှင် ကြေကွဲဝမ်းနည်းရမယ့်အစား သင်္ဃန်းမြင်တိုင်း အမြဲတစေ စိတ်ကြည်လင်ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ ရပါလို၏ဘုရား”ဟု ထည့်၍ ဆုတောင်းလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အေးသည် ဘုရားခန်းထဲမှ ထွက်လာတွင် မကြည်က လှေကားအောက်မှ လှမ်း၍-

“မမ ထမင်းစားတော့မလား ထမင်းပွဲပြင်လိုက်တော့မယ်”ပြောသဖြင့် အေးက-

“မစားသေးဘူး မကြည်၊ မမဒီနေ့မနက် မဆာသေးဘူး”ဟု ခပ်တိုတိုပင် ပြန်ပြောလိုက်ပြီးနောက် အိပ်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။

တကယ်တော့လည်း ယနေ့အဖို့ အေးမှာ ထမင်းစားချင်စိတ်မရှိ

တော့ ပါ။ ရင်ထဲ၌ဖြစ်ပေါ်နေသော ခံစားမှုက ထမင်းဆာသလိုမဟုတ်ဘဲ ၊ ထူးဆန်းသော ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု တစ်မျိုးသဖွယ် ဟာတာတာကြီး ဖြစ်နေလေသည်။

အေး သည် အိပ်ရာပေါ်၌လှဲရင်း သဇင်ပန်းနှင့်အတူ ပါလာသော အပြာနုရောင် စာအိတ် ကလေးကို ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်နေပြီးနောက် အသာဖွင့်၍ ကြည့်လေသည်။

စာအိတ်ထဲတွင်ကား ဘာစာမှမပါဘဲ ယခုခေတ်လူငယ်များ မွေးနေ့၊ ခရစ္စမတ်နှစ်သစ်ကူးနေ့များတွင် လက်ဆောင်ပေးလေ့ရှိသည့် ကတ်ပြား မျိုး အစိမ်းရောင်ကတ်ပြားကလေးတစ်ခု သာတွေ့ရလေသည်။

ကတ်ပြား၏ တစ်ဖက်တွင် ရှမ်းကုန်းပြင်ဒေသ၏ ပြာလဲညိုမှိုင်းသော တောတောင် ရှုမျှော်ခင်းပုံတစ်ခုပါပြီး အခြားတစ်ဖက်တွင်မူ အေး တစ်နှစ်တစ်ခါမြင်နေကျ အစိမ်းရောင်မှင်ဖြင့် ရေးထားသည့် လက်ရေးနှင့်-

“အေး . . . တစ်ယောက် သဇင်ပန်းတွေလို အစဉ်လန်းဆန်းကြည်လင်ပျော်ရွှင်ချမ်းသာပါစေ”

‘လွင်’

ဟူ၍ စာတိုကလေးပါလာလေသည်။

စာကတော့ ဒါပဲဖြစ်သည်။ အကျိုးအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ မပါသဖြင့် တစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို မွေးနေ့လက်ဆောင် သို့မဟုတ် ခရစ္စမတ်ပွဲနေ့ ဆုတောင်းကတ်ပြား ဝတ်ကျေဝတ်ကုန်ပို့လိုက်ပုံနှင့် တူနေလေသည်။ ကတ်ပြားကလေးကို မြင်သူတိုင်းကလည်း ဤသို့ပင်

မှတ်ချက်ချရမည်ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် အေးအဖို့ကား သဇင်ပန်းနှင့်အတူပါလာသော စာအိတ်အပြာရောင်ထဲမှ ကတ်ပြားကလေးသည် ဝတ်ကျေဝတ်ကုန် ပို့လိုက်ခြင်းမဟုတ်သည်သာမက အလွန်လေးနက်ပြည့်စုံသော အဓိပ္ပာယ်များ ပါရှိကြောင်း ကောင်းစွာသိနေပါသည်။ သဇင်ပန်းတွေနှင့် ကတ်ပြားပေါ်မှစာတိုကလေး၏ အဓိပ္ပာယ်ကို အေးတစ်ယောက်သာ သိလေရာ အကယ်၍ အိမ်မှာ အေးမရှိခဲ့ကံရောက်လာ၍ အခြားသူတစ်စုံတစ်ယောက်က စာကိုဖွင့်ဖတ်ကြည့်မည်ဆိုပါက သာမန်လက်ဆောင်ဆုတောင်းကတ်ပြားပို့လိုက်ခြင်းပဲဟုသာ တွေးမိမည်ဖြစ်လေသည်။

သည်လို ရိုးရိုးလက်ဆောင်ပေးခြင်းမျှသာဟု မဆိုင်သူတွေက ထင်ရအောင်လည်း ပို့သူက ဤကတ်ပြားနှင့် စာတိုကလေးကို ပေးထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း အေး၏ စိတ်ထဲတွင် ကောင်းကောင်းကြီး သိနေပေသည်။

“အေးတစ်ယောက် သဇင်ပန်းလို အစဉ်လန်းဆန်းကြည်လင်ပျော်ရွှင်ပါစေ”

ဤစာတမ်းကလေးကို အေးမြင်ရသည်မှာ ယခုပထမဆုံး အကြိမ်မဟုတ်ပေ။ ယမန်နှစ် ယခုလို ပြာသိုလဆန်းက လှပသော သဇင်ပန်းတွေရခဲ့စဉ်က အတူပါလာသော စာမှာလည်း ဤအတိုင်းပင်ဖြစ်လေသည်။ ယမန်နှစ်မတိုင်မီကလည်း နှစ်စဉ် ဆောင်းရာသီ သဇင်ပန်းပေါ်ချိန်တွင် ပန်းလက်ဆောင်တွေ အေးထံသို့ မှန်မှန်ရောက်လာတိုင်း အလားတူ စာတမ်းကလေးက ပါလာမြဲဖြစ်လေသည်။

ဤသို့လျှင် နှစ်စဉ်မှန်မှန် ပုံစံမပြောင်း စကားလုံး အပြောင်းအလွှဲမ

ရှိဘဲ ထပ်တလဲလဲလာနေသော စာတိုကလေးသည် အေးအဖို့ ရိုးခြင်း ငြီးငွေ့ခြင်း မရှိပေ။ အေးအလွန်မြတ်နိုးသော သဇင်ပန်းတွေရ၍ ရုတ်တရက် ဝမ်းသာဝီတိဖြစ်ရသလောက် မှတ်မိနေပြီးသား လက်ရေး ဖြင့်လာသည့် စာတမ်းကလေးကို မြင်ရတိုင်း စိတ်ထဲတွင် ပြင်းစွာသော ဝေဒနာတစ်မျိုး ခံစားရသလိုဖြစ်တက်လေသည်။

နှစ်တိုင်း ပြာသိုလသို့ရောက်၍ သဇင်ပန်းနှင့် “လွင်”ဟု လက်မှတ်ထိုးထားသည့် ကတ်ပြားကလေးရောက်ရှိလာတိုင်း ယခုလို စိတ်တွေလှုပ်ရှားရာမှ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ၍ တစ်ယောက်ထဲ ကြိတ်ငိုပွဲ ဆင်ရခဲ့ရသည်မှာလည်း အကြိမ်ပေါင်းအတော်များခဲ့ပါလေပြီ။

ယနေ့အဖို့လည်း အေးသည် နံနက်စာထမင်းစားရန်ပင် သတိမရနိုင် တော့ဘဲ ကတ်ပြားကလေးကို ငေးကြည့်နေရာမှ မျက်ရည်ပေါက်ကြီး များ ကျလာပါတော့သည်။

အေးအဖို့သည် လိုသဇင်ပန်းလက်ဆောင်ရသည့်အခါ မိမိအလွန် နှစ်သက်မြတ်နိုးသော ပန်းတွေမြင်ရ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ရမယ့် အစား အဘယ်ကြောင့် ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာနှင့် ငိုပွဲဆင်ရလေသနည်း။

ဤမေးခွန်း၏အဖြေကို အေးတစ်ယောက်သာလျှင် သိပေသည်။ နှစ်စဉ် ပြာသိုလသို့ရောက်၍ သဇင်ပန်းတွေ တပွေ့တပိုက်ကြီး လက်ဆောင်ရသည့်နေ့တွင် အေးမှာ မည်မျှစိတ်ထိခိုက်ပြီး ဖြေမဆည် နိုင်အောင် ယူကြိုးမရဖြစ်ရသည်ကို ကားပန်းတွေ ဂရုတစိုက်ပို့ ပေးလိုက်သူ ကာယကံရှင်ပင်လျှင် အေးက မထင်မိပါ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ အေးသည် သဇင်ပန်းနှင့် ပတ်သက်ဆက်စပ်နေသော အတိတ်ကာလမှာ ကြေကွဲရင်နာဖွယ်ရာဖြစ်ရပ်များကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ဖွင့်မပြောဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်ခံ

စားခဲ့ရှာလေသည်။

ခင်ပွန်းသည် ဦးလှကျော်ကိုင်တိုင်ကလည်း နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း အေးထံသို့ သင်္ဃေပန်းလက်ဆောင် မှန်မှန်ရောက်လာတတ်ကြောင်းနှင့် တကွ မည်သူ့ထံမှ ဖြစ်ကြောင်းကိုပါသိလေသည်။ သို့သော် ဤအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဦးလှကျော်သည် အေးကို မည်သို့မျှ စစ်ဆေးမေးမြန်းခြင်းမရှိပေ။

ယခင်နှစ်များက သည်လိုသင်္ဃေပန်းတွေ လက်ဆောင်ရသည့်အခါ အေးက-

“အစ်ကိုကြီး ဒီနေ့သင်္ဃေပန်းတွေရတာနဲ့ အေးဘုရားတင်လိုက်တယ်”

“ဟုတ်လား... ကောင်းသားပဲအေးရဲ့၊ ပန်းတွေကလှလည်းလှ လတ်လည်းလတ်လိုက်တာ။ ရန်ကုန်မှာဆိုရင် ဒီပန်းမျိုး ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ”ဟု သင်္ဃေပန်းချီးမွမ်းခန်းသာဖွင့်ပြီး ရှေ့ဆက်ဝေဖန်ပြောဆိုလေ့မရှိပေ။

သင်္ဃေပန်းနှင့်ပတ်သတ်ပြီး ဦးလှကျော်က မိမိ၏ဇနီးသည်အား စစ်ကြာမေးမြန်းခြင်း မပြုသည်မှာလည်းအကြောင်းရှိပေသည်။

အေးသည် အစိမ်းရောင်ကတ်ပြားကလေးကို ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှဆိုလာပြီး အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်းကို မချုပ်ထိန်းနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် အားရပါးရ ချုံးပွဲချ ငိုကြွေးနေရှာပါတော့သည်။

*

အခန်း(၃)

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးမဖြစ်မီက ရန်ကုန်မြို့ပြည်လမ်းရှိ ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်ကျောင်းကားတစ်ပြည်လုံးတွင် အသင်အပြန့်တကွကျောင်းစည်းကမ်းအကောင်းဆုံး စာသင်ကျောင်း တစ်ကျောင်းအဖြစ် အထူးနာမည်ရခဲ့ကြောင်းကို မှတ်မိသူများက မှတ်မိကြပေလိမ့်မည်။

အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် (တီ -တီ -စီ)ဟု အတိုကောက်ခေါ်လေ့ရှိသော ဆရာဖြစ်သင် ကောလိပ်တွင် တီ-အီး-ဒီ တီ-တီ-စီ ပီတီ သင်တန်းများ ဖွင့်လှစ်လျက် နောင်တစ်နေ့ တိုင်းပြည်၏ ပညာရေးဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်နေရာမှ တာဝန်ယူကြရမည့် ဆရာ -ဆရာမများ မွေးထုတ်ရာ အချက်အချာဗဟိုဌာနကြီးဖြစ်သည့်ပြင် ထိုခေတ်က ဟိုက်စကူးဖိုင်နယ်ခေါ်သည့် အင်္ဂလိပ်၊ မြန်မာ နှစ်ဘာသာ ဆယ်တန်းကျောင်းကိုပါ ပူးတွဲဖွင့်လှစ်ပေးထားရာ ပညာသင်ကြားပုံစံစနစ်က ခေတ်မီဆန်းသစ်၍ ဆရာဆရာမများကလည်း တစ်ကယ့်စေတနာနှင့် သင်ပြပေးသောကြောင့် တီတီစီ ကျောင်း၏နာမည်ဂုဏ်သတင်းသည် တစ်နေ့တခြားကျော်ကြား၍လာခဲ့လေသည်။

နှစ်စဉ် အစိုးရအောင်စာရင်းတွင်လည်း ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်ကျောင်းသည်၊ စိန်ပေါ- ဒိုင်အို စသော နာမည်ကြီးထိပ်သီးသာသနာပြုမစ်ရှင်ကျောင်းများ၏စံချိန်ကိုလိုက်၍ အောင်ချက်ရာခိုင်နှုန်းအများဆုံး ရရှိခဲ့လေသည်။

ဆယ်တန်းအောင်၍ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၌ ပညာဆက်သင်သောအခါ တွင်လည်း တီ-တီ-စီ ကျောင်းသားဟောင်းများသည် ထူးချွန်တတ်ကြလေသည်။ ယနေ့ဆိုလျှင် အစိုးရဌာန အသီးသီး၌ထိပ်တန်းအရာရှိကြီးများ ကြည်း-ရေ-လေ တပ်မတော်မှအထက်တန်းအရာရှိများတွင် တီ-တီ-စီ ကျောင်းသားဟောင်း အတော်များများရှိနေကြပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင် ငယ်စဉ်က ကွန်ဗင့်ကျောင်းတွင်နေခဲ့ရသူအေးသည် ခုနှစ်တန်းအောင်ပြီးနောက် မိဘများ၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ ဆရာဖြစ်သင် ကောလိပ်ကျောင်းသို့ ပြောင်းနေခဲ့ရလေသည်။

အေး ၁၄ နှစ်ပြည့်နှစ်တွင် ဖခင်ဦးကျော်ဒင်က လူကြီးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် မိခင်ကြီးက အေးအား နေ့ကျောင်းသားအဖြစ် အိမ်မှ ကျောင်းမတက်စေတော့ဘဲ တီတီစီကျောင်းတွင် ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား (ဘော်ဒါ) ထားလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အေး၏အမကြီး ခင်လေးမူက ဘီအေအောင်ပြီး ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်တွင် ဘီအီးဒီဘွဲ့ ဆက်ယူရန် ကျောင်းဆောင်မှာပင် နေသဖြင့် အေးအဖို့မှာလည်း အစ်မတစ်ယောက်လုံးရှိနေသောကြောင့် ဘော်ဒါနေရခြင်းအတွက် ပို၍ အဆင်ပြေနေပါတော့သည်။

မိဘများနှင့်မခွဲစုဖူးခဲ့ခွာ၍ ကျောင်းဆောင်၌ ဘော်ဒါနေရသည်ကို စောစောပိုင်းတွင် အေးသည် အားငယ်သလို ညနေကျောင်းဆင်းပြီးလျှင် အိမ်ပြန်ချင်သလို ဖြစ်မိသော်လည်း တဖြည်းဖြည်း နေသားကျသွားသောအခါ ကျောင်းမှာပင် ပျော်စပြုလာလေသည်။

ကျောင်းက နာမည်ကောင်း၍ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်မှ လူဂုဏ်တန်ကြေးရေတက်သားသမီး အတော်များများသည်လည်း အေးကဲ့သို့ပင် တီတီစီကျောင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့လာနေကြရာ များမကြာမီ အေးမှာ

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းတွေရပြီး တစ်နေ့တစ်နေ့ ပျင်းရိအားငယ်ခြင်းမရှိတော့ဘဲ သူငယ်ချင်းများနှင့် စကားပြောလိုက် ကစားလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်မှန်းမသိအောင်ပင် ဖြစ်လာလေသည်။

ဘော်ဒါနေသူ မိန်းကလေးများအနက် အေး၏အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကတော့ ခင်ကြည်ကြည်၊ ရီရီလှ၊ မစန်းမြင့်၊ မခင်လေး ရှိစိတင်မောင်၊ တင်တင်မြိုင်တို့ပင်ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ထဲတွင် မစန်းမြင့်တစ်ယောက်သာ ပြည်မြို့မှ ကုန်သည်ကြီးတစ်ဦး၏ သမီးဖြစ်ပြီး ကျန်မိန်းကလေးများအားလုံးမှာ အရေးပိုင်၊ နယ်ပိုင်၊ ငွေတိုက်ဝန်ထောက်၊ အခွန်ဝန် စသော အစိုးရအရာရှိကြီးတို့၏ သမီးများဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့အားလုံးသည် အလွန်ပျော်တတ်၏။ အရွတ်အနောက် ပြောတတ်သူများဖြစ်ကြလေသည်။ သူတို့အသိုက်အဝန်းထဲတွင် အေးမှာ နာမည်နှင့်လိုက်အောင် အေး ပြီး ရိုးရိုးကလေး နေတက်သဖြင့် စရိုက်ချင်းမတူသလို ဖြစ်နေလင့်ကစား လူက ရိုးသားသလောက် လှပကျော့ရှင်း အပြစ်ကင်းပြီသည့်အသွင် ဆောင်နေသူ အေးအား အားလုံးကပင် ဝိုင်းချစ်ကြလေသည်။ တစ်ခါတစ်ခါ သူတို့က အေးကို ဝိုင်းစပြီး အေးခမ္ဘာ မျက်နှာကလေးညှိုးကာ မျက်ရည်လည်လာတော့မှ ဝိုင်း၍ချော့မော့တတ်ကြလေသည်။

အရွယ်ရောက်ခါစ မိန်းကလေးများကို ပညာသင်ကြားပေးရုံမက အစစအရာရာ အုပ်ထိန်းရသူ တီတီစီမှ ဆရာမများအဖို့ကား အလွန်တာဝန်ကြီးလှပေသည်။

စိန်ပေါ၊ ဒိုင်အို စသော သာသနာပြုကျောင်းများကို ယောက်ျားကလေးကျောင်း၊ မိန်းကလေးကျောင်း ခွဲခြားထားသော ဆရာဖြစ်

ကောလိပ်ကျောင်းတွင် အတန်းတိုင်းတွင် မိန်းကလေးနှင့် ယောက်ျား
ကလေး များ ရောနှောစာသင်နေကြရသည်ဖြစ်၍ အရွယ်ရောက်ခါစ
လူလင် ပျိုလုံမပျို တို့ဘာဝ ဖြစ်ပျက်တက်သည့် ပြဿနာများ မ
ပေါ်ပေါက်ရလေအောင် ကျောင်းအုပ်ဆရာ ကြီးဦးဘ အမှူးပြုသော
ဆရာဆရာမများ သည် ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ အား ကွပ်ကဲ
အုပ်ချုပ်ရာ၌ အလွန်စည်းကမ်းကြီးကြလေသည်။

အထူးသဖြင့် အေးတို့မိန်းကလေးအဆောင်ကို အုပ်ချုပ်ရသူ ဆရာမ
ဒေါ်ချစ်ရီဆိုလျှင် ကျောင်းသူကလေးများအား မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်
ကြည့်ကာ ကျောင်းစည်းကမ်းဥပဒေတွေကို တိတိကျကျလိုက်နာအောင်
အလွန်ဂရုစိုက် ကြီးကြပ်လေ့ရှိလေသည်။

ည (၉)နာရီထိုး၍ စာကြည့်ချိန်အပြီးတွင် မိန်းကလေးအားလုံး
အိပ်ရာဝင်ကြရန် အချက်ပေးလျက် လျှပ်စစ်မီးများကို ပိတ်လိုက်ရုံမက
ဒေါ်ချစ်ရီကိုယ်တိုင် မိန်းကလေးအိပ်ခန်းသို့ လိုက်၍ တကယ်အိပ်မအိပ်
လိုက်စစ်ဆေးကြည့်တတ်ပါသေးသည်။

ထိုမျှ စည်းကမ်းဥပဒေတွေ တိကျတင်းကျပ်စွာ သတ်မှတ်ထားသည့်
ကြားမှ ပင်ရံဖန်ရံခါ လူပျိုပေါက်ကျောင်းသားကလေးအချို့က
ကျောင်းသူများအား စာပေးခြင်း၊ ယောက်ျားကလေး ဘော်ဒါဆောင်မှ
ကျောင်းသားနှင့်ကျောင်းသူ မိန်းကလေးတို့ သမီးရည်းစားထားခြင်းစ
သော လူငယ်တို့ဘာဝ ဖြစ်ပျက်မှုအနည်းငယ်ရှိခဲ့လေသည်။ သို့သော်
ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ကိုယ်ကျင့် တရားထိခိုက်ပျက်ပြားမှု နာမည်ပျက်မှု
ဟူ၍ ထိုခေတ်က တိတိစီကျောင်းတွင် လုံးဝမရှိခဲ့ချေ။

ထို့ကြောင့်လည်း မြန်မာနိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးမှ မိဘများက မိမိတို့၏
သားသမီးများကို ဆရာဖြစ်သင်ကောလိပ်ကျောင်း၌ စိတ်ချလက်ချ

ထားခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဒီလို စည်းကမ်းဥပဒေတွေ ချုပ်ချယ်မှုတွေကို များလင့်ကစား အေးနှင့် တကွ တီတီစီမှ ဘော်ဒါကျောင်းသူကလေးများသည် မိမိတို့၏ဘဝတွင် အလွန်ပျော်နေကြလေသည်။

မိဘများ ရန်ကုန်မြို့တွင်ရှိသော ကျောင်းသူများဆိုလျှင် တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ် စနေ၊ တနင်္ဂနွေနေ့များ၌ အိမ်ပြန်ခွင့်ရသည့်အလျောက် လစဉ် ပထမရက်သတ္တပတ် စနေနေ့တွင် အေး သည် အစ်မ ခင်လေးမူနှင့်အတူ မိခင်ကြီးထံသို့ ပြန်လေ့ရှိလေသည်။

အိမ်မပြန်သော ရက်သတ္တပတ်များတွင်ကား စနေ ည ညနေဘက် အေး၏မိခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ကျောင်းသို့ လာပြီး အေးနှင့်တွေ့ရှိသည်။ သမီးကလေးအတွက် ငါးပိကြော်၊ သရက်သီးသနပ်စသော စားစရာများကိုလည်း ယူလာလေ့ရှိလေသည်။

တစ်ခုသော စနေနေ့ညနေဘက်တွင် အေးသည် တီတီစီကျောင်းသူများ ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်း၌ မိခင်ဒေါ်တင်ရီ၊ အစ်မ ခင်လေးမူတို့နှင့် အတူ ထိုင်စကားပြောနေလေသည်။

ကျောင်းစည်းကမ်းအရ တီတီစီကျောင်းသူများကို မိဘဆွေမျိုးအစ်ကိုအစ်မများသာ တွေ့ခွင့်ရှိပြီး ဆွေမျိုးမတော်စပ်သော သူစိမ်းဧည့်သည်များ လာတွေ့ခွင့်မရချေ။ လာသည့်အခါလည်း မိန်းကလေးများ အဆောင်သို့ တိုက်ရိုက်မသွားရဘဲ ဧည့်ခန်းဆောင်တွင်ထိုင်စောင့်ပြီး ဆရာမက သက်ဆိုင်ရာကျောင်းသူကို ခေါ်ပေးလေ့ရှိလေသည်။

အေးသည် ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် နံရံကိုကျောပေးထိုင်ရင်း မိခင်၊ အစ်မများနှင့် စကားပြောလျက်ရှိရာ အခန်း၏ အခြားဘက်ထောင့်ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်နေသူ အသက် (၁၇)နှစ်အရွယ်ခန့်

အသားဖြူဖြူ နှာတံပေါ်ပေါ်နှင့် လူငယ်တစ်ဦးအား သတိပြုမိလေသည်။

ထိုသူငယ်နှင့်အေး လူချင်းမသိသော်လည်း အေးတို့နှင့်အတူ ဘော်ဒါ နေသည့် (၇)တန်း ကျောင်းသူ စန်းစန်းလွင်၏အစ်ကို မောင်စောလွင် ဖြစ်ကြောင်း အေးက သိထားပြီးဖြစ်လေသည်။ ယခုသူတစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေခြင်းကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် မောင်စောလွင်သည် နှမဖြစ်သူ စန်းစန်းလွင်အားတွေ့ရန် လာစောင့်နေကြောင်း အေးကသိနေလေသည်။

စန်းစန်းလွင်နှင့် မောင်စောလွင်တို့မှာ စစ်ကဲဦးဘလွင်၏ သားသမီးများဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ရှိစိတင်မောင်ထံမှ အေးက သိထားနှင့်ပြီးဖြစ်လေသည်။ သို့သော် သူတို့မောင်နှမနှင့် အေးမှာ အတန်းလည်းမတူ၊ လူချင်းလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးခြင်းမရှိပေ။

မောင်စောလွင်ကား တီတိစိကျောင်း(၉)တန်းတွင် ပညာသင်ကြားလျက်ရှိပြီး ကစားခုန်စားနှင့် အားကစားဝါသနာပါသူ လူလင်ပျိုတစ်ဦးပေတည်း။

မိခင် ဒေါ်တင်ရီနှင့် အမေခင်လေးမူတို့က အေးနှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်နေကြသဖြင့် မောင်စောလွင်အား မမြင်နိုင်သော်လည်း အေးမှာ ဧည့်ခန်း၏အခြားတစ်ဖက်ထောင့်မှ မောင်စောလွင်ကို တည့်တည့်ကြီး မြင်နေရလေသည်။

ထိုသူငယ်အား အေးက သတိမထားဘဲ မနေနိုင်သည့်အကြောင်းကတော့ မောင်စောလွင်သည် နှမဖြစ်သူအလာကို ထိုင်စောင့်ရင်း အေးအား မျက်တောင်မခတ် ရွန်းရွန်းစားစား ထိုင်ကြည့်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်လေသည်။

အပျိုဘော်ဝင်သည့်အချိန်မှစ၍ အခြားအရွယ်တူ မိန်းကလေးများလို

ရည်းစားလည်းမထားဖူး၊ ယောက်ျားလေးများနှင့် နီးနီးကပ်ကပ်ပင် စကားမပြောဖူးသူ အေးအဖို့ ယခုယောက်ျား ပျိုတစ်ယောက်က မိမိအား စူးစိုက်ကြည့်ခံရသည်တွင် မျက်နှာမထားတအောင် ရှက်မိရှာလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူဘက်သို့ မျက်နှာလည့်၍ စကားဆက်ပြောနေလိုက်ရလေသည်။ သို့သော် ရံဖန်ရံခါ အခန်း၏တစ်ဖက်ဆီသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသောအခါ မောင်စောလွင်သည် နှမဖြစ်သူ စန်းစန်းလွင်နှင့် စကားပြောနေရင်းက အေးအား မကြာခဏ လှမ်းကြည့်လျက်ပင် ရှိသေးကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

မောင်စောလွင်က အေးအားကြည့်နေပုံကား ယခင်က မိမိမြင်နေကျ ဖြစ်သော်လည်း ဂရုမစိုက်မိဘဲ ဒီနေ့ကျမှ ဗြဲနန်းခနဲ ထူးထူးခြားခြားလှပနေသော ပန်းကလေးတစ်ပွင့်အား သတိပြုမိပြီး ပန်းအလှကို ကြည့်မဝနိုင်သလို ရွန်းရွန်းစားစား ငေးမောကြည့်နေမိပုံမျိုးပင် ဖြစ်လေသည်။ ဤအချက်ကိုလည်း အေးကိုယ်တိုင်တွေးမိပြီး မိန်းကလေးတို့ဘာဝ ရင်ထဲမှ ဖိုသလို ရှက်သလိုလို ဖြစ်မိရှာလေသည်။

နောက်ဆုံး မိခင်ဖြစ်သူက စကားပြောဆိုပြီး၍ နှုတ်ဆက်ပြန်ခါနီး အေးလည်းဧည့်ခန်း ဆောင်တံခါးမှ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်လိုက်သည် အထိ မောင်စောလွင်မှာ အေးကို ငေးစိုက်ကြည့်လျက်ပင် ကျန်ရစ်လေသည်။

*

“ဒီမယ်ရီစီ၊ ဟိုဘက်ခန်းက စန်းစန်းလွင်ရဲ့အစ်ကို စောလွင်ကို သိတယ်မဟုတ်လား။”

“သိတာပေါ့ အေးရဲ့၊ စောလွင်က ဒီနှစ် (၉)တန်းမှာပဲ။ သူတို့အဖေဦး

ဘလွင်နဲ့ ကိုယ်တို့ အဘိုးကြီးက အလွန်ခင်မင်ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပေါ့။ အခု ဦးဘလွင်က မော်လမြိုင်မှာ အခွန်ဝန်လုပ်နေတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ထိုနေ့ညဘက် အိပ်ရာဝင်ချိန်ရောက်၍ အခန်းမီးများ မှောင်သွားချိန် အေးသည် သူငယ်ချင်း ရှိစီတင်မောင်နှင့် ခပ်တိုးတိုးစကားပြောနေလေသည်။

ရှိစီတင်မောင်ကား အေး၏သူငယ်ချင်း မိန်းကလေးများအနက် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပင်ဖြစ်၍ အေးသည်ရှိစီနှင့်ပင် တစ်ခန်းတည်း အိပ်လေသည်။ ရှိစီ၏ဖခင် ဦးတင်မောင်က အစိုးရပုံနှိပ်တိုက်မှ အရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပြီး မိခင်ကမူ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာကပြားအမျိုးသမီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူတို့မိသားစုမှာ ခရစ်ယာန်ဘာသာဝင်များဖြစ်ကြပြီး ရှိစီမှာလည်း ခရစ်ယာန်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပီပီ ခေတ်ဆန်သလောက် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိလှသည်။ ပြောစရာရှိလျှင် စိတ်ထဲမျှသိပ်မထားတတ်၊ တဲ့တိုးကြီးဖွင့်ပြောချတက်သူလည်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ရှိစီသည် သူနှင့် နေပုံထိုင်ပုံ စရိုက်ချင်း လုံးဝမတူဘဲ ရိုးရိုးအေးအေးကလေးနေတတ်ပြီး စကားကိုပင် များများစားစား မပြောတတ်သူ အေးအား အလွန်ချစ်လေသည်။ ရိုးသားခြင်း၊ အပြစ်ကင်းစင်ခြင်း၊ လှပကျော့ရှင်းခြင်း၊ ချစ်စရာကောင်းခြင်းစသော ဂုဏ်ပုဒ်များ၏ အမှတ်အသားလက္ခဏာသည် အေးပင်ဖြစ်သည်ဟု ရှိစီ၏စိတ်ဝယ် ထင်မိလေသည်။

အခြားကျောင်းသူမိန်းကလေးတွေက ဆရာမများအလစ်တွင် ရည်းစားထားခြင်းအကြောင်း၊ ဘယ်ကောင်လေးက ဘယ်ကောင်မလေးကို ဘယ်နေ့က စာလိုက်ပေးကြောင်း စသဖြင့် မြိန်ရည်ယှက်ရည် ပြောတတ်သလောက်အေးမှာ ယောက်ျားလေးအကြောင်းဆို၍

ဘယ်တုန်းကမှ စကားစပ်မပြောဖူးဘဲလျက် ယနေ့ညကျမှ (၉)တန်း ကျောင်းသား စောလွင်အကြောင်း မေးလိုက်ခြင်းမှာ ထူးဆန်းနေသဖြင့် ရှိစီက သူ၏စကားအဆုံးတွင် “ဘာဖြစ်လို့လဲ”ဟု ဆက်မေးလိုက်ခြင်း ပင် ဖြစ်လေသည်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ရှိစီရယ်၊ မေးကြည့်တာပါ”ဟု အေးက ခပ်တိုတို ဖြေပြီး နောက်ထပ် စကားမဆက်တော့ဘဲ ငြိမ်သွားသည်ကို ရှိစီက မ ကျေနပ်နိုင်ပေ။

“အံ့မယ် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးလေး ဘာလေးလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ အေးရာ၊ ကိုယ်က ယူအကြောင်းကို မသိတာလိုက်လို့၊ ဘာအကြောင်းမှမရှိပဲ စော လွင်အကြောင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း မေးတယ်ဆိုတာ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘာလဲ ဒီကောင်က မင်းကိုစာလိုက်ပေးလို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ရှိစီ ၊ စာလိုက်မပေးပါဘူး၊ အေး နဲ့ လူချင်းတောင် စကားမပြောဖူးပါဘူး”

“ဒါ ဖြင့် ဘာ ဖြစ် လို့ စောလွင် အကြောင်း မေး တာ လဲ ၊ အကြောင်း တော့ရှိရမယ်၊ ပြောသာ ပြောစမ်းပါအေးရာ၊ ဆရာမ ဒေါ်ချစ်ရီတောင်မှ တစ်ပတ်လျှောက်ကြည့်ပြီးလို့ ပြန်သွားပြီမဟုတ်လား၊ သူနောက်ထပ်မ လာတော့ပါဘူး၊ ကိုင်း ကိုယ့်ကိုပြောပြစမ်း”

ရှိစီတင်မောင် အတင်းမရမက မေးတော့မှ အေးလည်းညနေက ဧည့်ခန်းထဲတွင် မောင်စောလွင်က သူ့အား ထူးထူးဆန်းဆန်း ငေးစိုက်ကြည့်ပုံ ၊ နှမဖြစ်သူ စန်းစန်းလွင်နှင့်စကားပြောနေရင်းက သူ၏မျက်လုံးများက အေးဆီသို့သာ မကြာခဏ ရောက်နေပုံအကြောင်းကို ခပ်တိုးတိုး ဖွင့်ပြောလိုက်ပါတော့သည်။

ထို သို့ ပြော ပြီး နောက် အေး မှာ ယောက်ျားကလေးတစ်ယောက်

အကြောင်း မပြောစဖူး ပြောလိုက်ရသည်ကိုပင် ရှက်နေမိပါသေးသည်။

ရိုစီတင်မောင်က သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် တခစ်ခစ်နဲ့ ရယ်နေလေသည်။ ညအိပ်ချိန် ဆူဆူညံညံလုပ်လျှင် ဆရာမ ချက်ချင်းရောက်လာမည်ကိုလည်း ကြောက်သဖြင့်သာ ရိုစီသည် အားရပါးရ ပစ်၍ မရယ်လိုက်ခြင်းသာဖြစ်လေသည်။

“စောလွင် အကြောင်း ကိုယ်က အသိဆုံးပါ အေးရာ ၊ ဒီကောင်က ကျောင်းစာကို မကြိုးစားသလောက် မိန်းကလေးချောချောမြင်ရင် ငန်းဖို့ သိပ်ဝါသနာပါတာ။ ဒီကျောင်းမှာ သူစာလိုက်ပေးဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတော်တော်များ နေပြီ။ ဟိုတလောက များငတ်ကကိုယ့်ကိုတောင် နောက်သလို ပြောင်သလိုနဲ့ ဆရာမအလစ်မှာ စာထောင်ပြခဲ့သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ဘယ်သူကမှ အရေးစိုက်ပြီး စာလည်းလက်မခံဘူး၊ ကြိုက်လည်း မကြိုက်ဘူး။ သူကဒီလိုပဲ အေးရဲ့။ ဘာရယ်လို့မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျောင်းသူချောချောတွေရင် ဂေါ်ချင်တာပဲရှိတယ်။ သူက မင်းကို ခေါ်တောကြည့်ကြည့်လိုက်တာနဲ့ အဟုတ်မှတ်ပြီး ကျမသွားလေနဲ့။ ဒီစောလွင် အကြောင်း မင်းခေါင်းထဲထည့်ထားနဲ့တော့။ မေ့မေ့ပျောက်ပျောက်သာ နေလိုက်ရင်ပြီးတာပဲ။ ကဲ ယူသိချင်တာ ဒါပဲ မဟုတ်လား၊ အိပ်ကြစို့ကွာ ဂွတ်နိုက်”ဟုပြောပြီး ရိုစီလည်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်အိပ်လိုက်ပါတော့သည်။

အေးအဖို့မှာကား ရုတ်တရက် အိပ်မပျော်နိုင်ချေ။ မောင်စောလွင် အကြောင်း မိမိထက်စာလျှင် ရိုစီက ကောင်းကောင်းသိသဖြင့် သူပြောပြသော အကြောင်းတွေကလည်း အမှန်ဖြစ်မည်မှာ ယုံမှားဖွယ်မရှိပါ။

သို့သော် “ဒီစောလွင်အကြောင်း မင်းခေါင်းထဲ ထည့်ထားနဲ့တော့” ဟု ရိုစီကပြောလင့်ကစား အေးမှာ တစ်ခါမှမဖြစ်စဖူး၊ ထူးဆန်းသော

စိတ်လှုပ်ရှားမှုတစ်မျိုးကို ခံစားရသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေသည်။

ည (၁၀)နာရီခွဲကျော်မှ အိပ်ပျော်သွားသည်အထိ အေး သည် စူးရှ
သော မျက်လုံးများဖြင့် ညနေကမိမိအား စိုက်ကြည့်ခဲ့သူ မောင်စော
လွင်၏မျက်နှာကို မြင်ယောင်မိနေရှာလေသည်။

*